

Pinksteren - jaar A

24 mei 2026

Beste medegelovigen,

Gisteren hebben 14 jongeren uit onze parochie hun eerste communie gedaan.

Het was dus voor hen een feestdag, een hoogdag, omdat zij voor de eerst keer als volwaardige gelovigen konden aanzitten aan de tafel van de Heer. Hoogfeest dus.

Vandaag is het Pinksteren, een feestdag en nog wel een die we de naam hoogfeest meegeven.

Bij die dag van gisteren, weten we het wel, je eerste communie doen, hoogfeest!

Maar vandaag, waarom is deze dag, dit feest voor ons zo belangrijk, zo hoog?

Pinksteren Johannes 20, 19-23

Het is een heel merkwaardig verhaal dat Lucas ons in de eerste lezing vertelt. De apostelen verblijven in de bovenzaal waar ze met Jezus het Laatste Avondmaal gevierd hebben. Na zijn hemelvaart zijn ze daar opnieuw naartoe getrokken, en samen met Maria en enkele andere vrouwen en leerlingen bidden ze vurig en eensgezind.

Wat en waarvoor ze bidden, zegt Lucas niet, maar vandaag krijgen we het antwoord op die vraag: dat Jezus over hen zou komen, zoals Hij beloofd heeft, daarvoor bidden ze.

En ze worden ook verhoord, want 'toen de dag van Pinksteren aanbrak, kwam er uit de hemel plotseling een gedruis, en verscheen er iets dat op vuur leek en dat zich als vurige tongen op ieder van hen neerzette.

Zij werden allen vervuld van de heilige Geest en begonnen te spreken in vreemde talen, zoals hun door de Geest werd ingegeven.'

Dat is wat wij vandaag vieren: dat Jezus over zijn apostelen, zijn leerlingen, zijn volgelingen is gekomen.

Dat Hij dus, zoals Hij beloofd heeft, hun zijn Geest heeft gezonden.

Maar, Hoe moeten we ons zijn Geest voorstellen?

Als een bruisende wind vol vurige tongen, zoals Lucas zegt?

Is de Geest van Jezus dus visueel waar te nemen?

Kunnen we zijn Geest dan echt zien? Met onze ogen?

Nee, dat kunnen we niet, maar we kunnen Hem wél ervaren...

we kunnen hem wél voelen...

Dat doen we wanneer we Jezus toelaten in ons leven.

Wanneer we luisteren naar zijn woorden én willen leven zoals Hij ons heeft voorgeleefd.

En hoe meer we naar Hem luisteren en leven naar zijn woorden en daden, hoe meer we zijn Geest zullen ervaren, zodat we, net als de apostelen, in vreemde talen zullen spreken.

Ook dat is een merkwaardig verhaal van Lucas: ineens beginnen de apostelen, van wie velen vissers zijn die nooit gestudeerd hebben, zomaar vreemde talen te spreken.

Maar wat zijn die vreemde talen?

Lucas zegt dat het talen zijn 'zoals hun door de Geest werd ingegeven.'

Ze spreken dus niet plotseling Latijn, Grieks, Iraans, Arabisch, Turks en ik weet niet welke nog andere talen, nee,

Maar ze zeggen wat hun door de Geest van Jezus wordt ingegeven.

Ze hebben het daarbij niet over hun eigen woorden en hun eigen daden, maar over de woorden en de daden die Jezus hun gegeven en voorgeleefd heeft: woorden en daden over Gods goedheid...

over Zijn liefde en vrede.

Woorden en daden over Gods barmhartigheid, zijn vergeving, zijn eeuwige aanwezigheid.

Dat zijn dus de talen die ze spreken.

Ze zeggen ook dat God een goede Vader is, die er is voor alle mensen.

Ook dat beklemtoont Lucas zeer uitdrukkelijk.

Daarom somt hij een hele reeks volkeren op.

'Vrome mannen', noemt hij hen, 'die afkomstig waren uit alle volkeren onder de hemel, en die plots in hun eigen taal horen spreken over Gods grote daden.'

En hun eigen taal, dat is Joods of Aramees, want allen zijn zij Joden die vanuit de buurlanden voor het Pinksterfeest naar Jeruzalem gekomen zijn.

En ook al wonen ze in een vreemd land, ze kennen en spreken nog altijd hun eigen taal, en ze worden sterk aangesproken door 'Gods grote daden'

Daden die een menselijke vorm kregen omdat God in de persoon van Jezus onder de mensen is gekomen. En ondanks de tegenwerking en de haat van zijn tegenstanders, is zijn liefde, zijn barmhartigheid, zijn vrede en zijn blijvende aanwezigheid altijd sterker dan menselijke onvrede, haat, wrok en ongeloof.

Dat is de diepe betekenis van Pinksteren: dat God, dat Jezus zijn Geest over ons en alle mensen uitstort.

Zijn Geest die ons kracht geeft, en ook sterkte om te vergeven waar dat nodig is.

‘Ontvang de heilige Geest’, zegt Hij in het evangelie.

‘Als gij iemands zonden vergeeft, dan zijn ze vergeven. Maar als gij ze niet vergeeft, dan zijn ze niet vergeven.’

Zo krachtig is die Geest van God... die Geest van Jezus: dat we kunnen vergeven en dat we in woorden en daden over Hem getuigenis kunnen afleggen, zoals de apostelen dat deden.

Ze deden dat met zoveel gloed en zoveel liefde dat alle aanwezigen hen hoorden spreken in hun eigen taal: de goddelijke taal, de taal van de liefde, de goddelijke taal van vrede, de goddelijke taal van barmhartigheid.

De voorbije maand hebben 22 jongeren uit onze geloofsgemeenschap het sacrament van het vormsel ontvangen, de heilige Geest.

Zij zijn dus zo op weg gegaan, geïnspireerd door die boodschap van de heilige Geest.

En gisteren hebben dus 14 jongeren zich via hun eerste communie, bij deze groep aangesloten.

Zij rekenen allen op onze steun en ons voorbeeld.

Ons voorbeeld is er pas, als wij positief kunnen antwoorden op die vraag van: **Doen wij dat ook?**

Spreken ook wij die taal van de Geest?

Laten we bidden dat de Geest van God, de Geest van Jezus daartoe over ons, over onze gezinnen, over onze gemeenschap, over onze Kerk, ja, over de hele wereld en alle volkeren mag komen.

Pinksteren, een HOOG-feest voor iedereen.

Amen.